

UZASADNIENIE

Dnia 30 listopada 2014 roku powód (...) wniósł przeciwko pozwanemu R. P. pozew o zapłatę kwoty 3083,56 złote wraz z odsetkami ustawowymi licznymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz złożył wniosek o zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych. W uzasadnieniu swego żądania powód wskazał, iż pozwany uprzednio zawarł ze zbywcą (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, której nie dotrzymał, bowiem nie uregulował wynikających z niej należności, co stało się przyczynkiem do wykupienia przez powódkę powstałych na tym tle wierzytelności.

Pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa. Podniósł zarzut nieistnienia zobowiązania oraz zarzut przedawnienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 23 grudnia 2010 roku zbywca (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. zawarła z nabywcą (powodem) (...) (...) W. oraz (...) Spółką Akcyjną we W. umowę ramową przelewu wierzytelności wymienionych w formie pisemnej w postaci odpowiedniej listy będącej załącznikiem do umowy oraz w wersji elektronicznej na odpowiednio zabezpieczonej płycie DVD, celem ich dalszej windykacji.

Dnia 14 października 2014 roku (...) S.A. we W. sporządził wezwanie do zapłaty kwoty 3.067,41 zł.

Bezsporne

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Legitymację do dochodzenia roszczeń powód wywodził z umowy cesji. Zgodnie z art. 509 i 510 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania; wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Aby doszło do skutecznego przelewu musi istnieć wierzytelność nadająca się do przelewu.

Powód w pozwie wskazał, że pozwanego z poprzednim wierzycielem łączyła umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Nie wskazał jednak z jakiej daty miałyby to być umowy, ani o jakiej treści, nie przedłożył nadto jej odpisu lub chociażby kopii. Same twierdzenia faktyczne pozwu również nie zawierały opisu warunków istotnych umowy. Brak wskazania daty umowy uniemożliwia Sądowi ustalenie, czy do ewentualnej umowy zastosowanie znajdują przepisy ustawy z 16 lipca 2004 roku Prawo telekomunikacyjne – w szczególności nie można ustalić, czy umowa spełnia wymogi zawarte w art. 56 tejże ustawy.

Wyraźnie wskazać należy, iż także sama umowa przelewu wierzytelności nie identyfikuje umowy i roszczenia, a dołączony do niej wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy nie ma nawet charakteru dokumentu prywatnego, co więcej nie wynika z niego o jaką umowę chodzi. Wskazuje jedynie lakonicznie wysokość roszczenia i dane pozwanego. Nie dołączono żadnych dokumentów uprawdopodobniających chociażby istnienie długu po stronie pozwanej. Nie naprowadzono żadnych dowodów na istnienie i wysokość zobowiązania.

Wskazać przy tym należy, iż zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. To na powodzie ciążył więc ciężar wykazania okoliczności dla niego prawotwórczych. Wreszcie wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego nie jest żadnym dokumentem urzędowym, to dokument prywatny, w ogóle nie przesądzający czy pozwany jest dłużnikiem powoda, a jeżeli tak to do jakiej kwoty.

Mając na uwadze, że treść pozwu, złożonego przez zawodowego pełnomocnika, wymyka się ocenie Sądu, powództwo należało oddalić.

Marginalnie należy wskazać, że nawet, gdyby uznać, iż strona powodowa wykazała wysokość swojego roszczenia, w ocenie Sądu zasadny okazałby się podniesiony zarzut przedawnienia roszczenia. Roszczenia związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, na podstawie art. 118 k.c. przedawniają się wraz z upływem terminu trzyletniego. Zgodnie z twierdzeniami powoda roszczenie wymagalne miało być już w roku 2009 r., a zatem termin przedawnienia upływał w roku 2012.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty te, zgodnie z treścią art. 98 § 3 k.p.c. składa się wynagrodzenie pełnomocnika każdego z pozwanych, którego wysokość ustalono na podstawie § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity z 2013 roku poz. 490) na kwotę po 600 złotych oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

12.07.2016